

opsiges om 10 Aar, enten helt eller delvis; hvis Kursen staar over Pari, vil en delvis Opsigelse ske i Henhold til Udtrækning. Om et Laan paa de nævnte Vilkaar er der med de paagældende Banker sluttet en foreløbig Kontrakt under Forbehold af Lovgivningsmagtens Samtykke. Men der er at bemærke, at Bankerne ikke ere bundne længere end til denne Maanedes Udgang, og de ere kun bundne under en vis Forudsætning, nemlig den, at franske 3 pCt. Rentes ikke, forinden endelig Accept gives, gaa ned under et vist Punkt. Nu er der ganske vist ikke særlig Grund til at befrygte, at der skulde indtræde et saadant betydeligt Kursfald, hvad der vilde tyde paa større politiske eller økonomiske Vanskeligheder, men paa den anden Side er det god forretningsmæssig Skik, ikke at opsætte den endelige Afslutning af en forstandig Handel længere end nødvendigt, og jeg skal derfor tillade mig at henstille, at dette Forslag fremmes saa hurtigt som muligt af Rigsdagen.

Ved Motiveringen af dette Forslag om Optagelse af Statslaan har jeg ganske set bort fra den ikke fjerntliggende Mulighed, at det kan blive nødvendigt for Statskassen at optage endydeligere Laan til Afholdelse af Udgifterne ved større offentlige Arbejder. Alle ældre Medlemmer af Tinget og formodentlig ogsaa de ny ere bekendte med, at der er meget store Arbejder for Statsbanerne, som endnu komme til at staa tilbage at udføre. Jeg behøver saaledes blot at nævne Ordningen af Københavns Personbanegaard, hvilken Sag har været Genstand for Behandling i en af Rigsdagen nedsat Kommission, der allerede for mere end et Aar siden har afgivet sin Betænkning. Og der vil komme til at forestaa ogsaa andre maaske lige saa kostbare Arbejder. Men fra Udgifter i saadan Anledning maa jeg her se bort. Om Veje og Midler til at skaffe Penge til at klare disse Arbejder maa vi tale, naar endelig Beslutning om deres Udførelse bliver at tage.

Heller ikke har jeg ved de Betragtninger, jeg har fremsat, fundet Anledning til at gaa nærmere ind paa de Virkninger for Finanserne, der ville kunne fremkomme som Følge af den Reform i vort Skattevæsen, som nu i en Aarrække har ligget til Behandling paa Rigsdagen. Det er noget, der siger sig selv, at denne Regering agter at genoptage Arbejdet paa de Skatte-love, hvorom Forhandlingerne i afvigte Rigsdagssamling blev førte til et vist Punkt, uden at det dog lykkedes at bringe dem til endelig Afslutning. Det er selvfølgelig

en af denne Regerings nærliggende Op-gaver at søge at føre Arbejdet paa denne Sag til et endeligt Udfald, og det er dens Ønske at stræbe at naa en Løsning, som tager forstandigt og berettiget Hensyn til de Anskuelser, som under de foregaaende Forhandlinger ere komne til Orde i begge Rigsdagens Ting. Lovforslag herom ville blive fremsatte saa hurtigt, som det er muligt at tilendebringe de ikke ringe Forarbejder til Sagens fornyede Behandling, som det har været nødvendigt at foretage. Men een Ting kan man allerede nu paa Forhaand sige, at denne Reform vil medføre en Indtægtsnedgang for Statskassen. Dette har jo ogsaa været Forudsætningen fra alle Sider under de Forhandlinger, der hidtil have været førte. Det maa maaske være Finansministeren tilgivet at udtale et Haab om, at denne Nedgang ikke maa blive alt for overvældende stor.

Om vor finansielle Stilling vil jeg da endnu kun sige dette: At den frembyder Vanskeligheder, det er klart, og det vilde være ganske urimeligt, om vi vilde skjule dette for os selv. Disse Vanskeligheder bunde ikke i en svigtende Skatteevne — som hos økonomisk udsugede Nationer — de bunde heller ikke i en overvældende Byrde af Forpligtelser — som efter svære Krige og andre nationale Ulykker. Vanskelighederne ligge i de stærkt stigende Fordringer, der paa alle Omraader stilles til Statens Ydeevne, Fordringer, der paa en og samme Gang gaa ud paa, at Staten skal paatage sig stadig ny store Udgifter, og at den samtidig skal give Afkald paa Indtægter. Disse Vanskeligheder bør ikke undervurderes. Det vilde være en daarlig Tjeneste at gøre os selv at lukke Øjnene og lade, som om vi ikke saa dem; Svien vilde bagefter blive saa meget værre. Men paa den anden Side skulle de heller ikke overvurderes; vi skulle hverken over for os selv eller over for andre give os hen til at se Tingene i et sort Lys. Vore Finanser ere i Bunden sunde, fordi de hvile paa et forstandigt Folks sunde Erhvervsliv. Men ganske vist er der for Tiden Trang til noget mere af den nøgterne Sparsommelighed, som i tidligere Tid var Folkets og dets Repræsentanters Særkende, den Egen-skab, der i de første 30 Aar af vort Frihedsliv bragte os fra at være et fattigt og forgældet Land til at være et velstaaende. Og nu, da Folkets Flertal har fundet sit Udtryk i Regeringen, og da dette Ting umiddelbart sammen med Regeringen deler Ansvar for Styrelsens Ret-